

## PORRUSALDA USEIÑE

Juanita Alberdik kontatua 1991n, 72 urte zituela.

Behin baten baserri baten bizi giñen, andra-gizonak, eukin genduen seme bat, eta aitte semiaz juen zan mataderora txahalekin. Hil abiezenien juen zien tabernara, da mutikotxuari esa'otsen:

—Juen zaittez, ume, amagana, da esaiozu laster juengo nazela.

Juen zan mutikue, heldu zan etxera, ta allegau zan gaba. Da gaba allegau zanien bere senarra ez zan etxera jueten, da ez zan jueten.

Da gabeko hamabixek jo abienien, ba, andriek zer ei'aben? Izera bat hartu, da lepotik ipini, eta urte'otsen bidera, laster etorriko zala-ta...

Etorri zan horretan, tipi-tapa tipi-tapa, txahalen diruokin... poltsan eukezan zakutotxu baten. Da allegau zanien lekure...

—Alto! —esa'otsen andriek— Bizidxe edo poltsie!

Da gizon horrek, dapa, poltsie bota otson.

Gero andriek esa'otson:

—Oñ hemen belauniko plantau zaittez, da hemen eperdiko zuluen muñ eidazu... ta aittegurie, ta abemaridxe, ta santamaridxe erreza barik ez juen etxera...

Horretan, heldu zan etxera, da andriek ordureko zer ei'aben? Etxera juen da oien sartu. Eta gixonori, ganeko egunetan, ba, triste da triste... Da andriek zer... Jaki'aben zer pasetan jakon, ze berak kendu'otsen poltsie, ta esa'otsen:

—Zer pasetan jatzu, Praixku?

—Ba... hónexek eta hónexek...txahal dirue kendu'ostie. Bat bakarrik ixen bazan... baña hiru-lauk urte'ostien... da emon ein biher ix'e'otsiet.

—Ai, Praixku, Praixku... Hau da zure txahalen poltsie?

—Hagaittik hartu notsun nik zuri porrusalda useiñe, eperdiko zuluen muñ ein notsunien!